

[Hjermind.]

ning med det meget store Antal, henimod 22 000, der har været interneret, en meget lille Brøkdæl, der har været interneret uforskyldt. Jeg kan derimod ikke være enig med det ærede Medlem Hr. Bundvad, naar han udtrykte sin Glæde over, at disse Personer allerede inden 10. September er overgaaet til Politiet eller løsladt. Jeg havde rigtignok troet, at det var sket paa et betydelig tidligere Tidspunkt end 10. September. Jeg ved vel, hvor stort et Arbejde det har været, men jeg haaber i hvert Fald, at der ikke har været ret mange uforskyldt internerede i den sidste Ende af Løsladelsesperioden.

Jeg mener ligesom det ærede Medlem Hr. Bundvad, at det er Oprejsningen over for Offentligheden og ikke Pengene, der er det afgørende, og jeg tror ikke, at det behøver at volde saa store Vanskeligheder at ordne det saaledes, at Afgørelsen kommer til Offentlighedens Kundskab og fuldt ud renser den paagældende uforskyldt internerede. Da det ikke drejer sig om et stort Antal Personer, vil jeg dog mene, at det simpelt hen var en Pligt for det offentlige, enten Domstolene eller Oprejsningsnævnet, at offentliggøre Kendelsen, saafremt det ønskes af den paagældende uforskyldt internerede.

Efter at jeg har haft Lejlighed til at gøre disse Bemærkninger, vil jeg sige, at jeg anser det for rigtigt, at man undergiver Lovforslaget en kortvarig Udvalgsbehandling.

Vagn Bro: Jeg skal ikke gøre mange Bemærkninger ved denne Lejlighed. Jeg kan slutte mig til den ærede konservative Ordførers Slutbemærkning om, at han ønsker Lovforslaget henvist til et Udvalg; det gør jeg ogsaa.

Vi kan takke for Lovforslagets Fremsettelse, men ikke for Tidspunktet. Der blev allerede under Behandlingen af den første Straffelov vedrørende disse Forhold fremsat kraftige Ønsker om en saadan Lov, og det kan ikke nægtes — det vil man forstaa —, at det for adskillige Mennesker i Virkeligheden drejer sig om deres Velfærd. Det kan ikke nægtes, at det, hvis det er saaledes, hvad jeg har hørt, at Formanden vil slutte i Aften, er meget vanskeligt for Rigsdagen at behandle en saa vigtig Sag paa een Dag, men vi maa jo saa arbejde af al Kraft i dette Udvalg, og ud fra den Betragtning skal jeg ikke tage Tiden nu, men benytte Tiden under Udvalgsbehandlingen.

Vi er indforstaaet med, at det, der skete

den 5. og 6. Maj og Dagene derefter, havde og maatte have en særlig Karakter, men Hovedsynspunktet maa være, at det ikke kan være den første den bedste, der kan møde med Krav om Erstatning.

Selv om mit Parti absolut mener, at disse Spørgsmaal bør være underlagt de almindelige Domstole, tror jeg ikke, at de, saaledes som det ærede Medlem Hr. Hjermind mente, bør afgøres efter de almindelige Erstatningsregler, men efter dette Lovforslags Regler, vel at mærke altsaa saaledes, at Spørgsmaalet overgik til de ordnære Domstole. Af enkelte Bemærkninger til Lovforslaget skal jeg kun fremføre den vedrørende § 2, at naar man her under Sammenligning med den store Erstatningslov har talt om et Grundbeløb for Lidelse og Tort paa 100 Kr. og saa 25 Kr. for hver paabegyndt Uge, ja, saa kan man nu ikke helt sammenligne dette Lovforslag med det andet. Ved det andet er der ikke Tale om, at de paagældendes Fædrelandssind var draget i Tvivl, men her er det netop Tilfældet. Og nu kan man jo nok sige, at det er ikke Pengene, der er det afgørende; men ude i Befolkningens Omdømme vil jeg ligegodt tro, det bliver saaledes, at hvis der ydes alt for smaa Beløb til Mennesker, som man siger absolut intet har gjort, saa vil Folk sige: ja, han fik nu ikke mere end det og det, der har nok alligevel været noget om det! Det er et Spørgsmaal, som vi maa drøfte i Udvalget. Men det, som er det store, afgørende Punkt, er, hvem der skal afgøre disse Sager, og der vil jeg tillade mig at sige, at jeg tror ikke, der bliver saa forfærdelig mange Personer, der kommer og søger om Oprejsning. Det tror jeg ikke. Jeg tror, at Folk vil se meget nøje paa § 1, og de vil meget nøje overveje: har du nu tilhørt et af disse Partier? Har du optraadt paa den og den Maade? vidende, at gaar man til Nævnet eller til Domstolene og faar nej, saa har man udtrykkeligt faaet et Stempel sat paa sig, medens man maaske kan undgaa dette ved ikke at gøre noget og lade Tiden gaa. Og naar det er Tilfældet, er der efter mine Begreber og mit Partis Mening saa meget mere Grund til, at vi ikke igen begynder med Særdomstole, om jeg saa maa sige, men henviser disse Sager til de almindelige Domstole. Det er ud fra disse Synspunkter jeg ønsker en kort Udvalgsbehandling.

Formanden: Den ærede Taler bemærkede for et Øjeblik siden, at han havde hørt et Rygte om, at jeg skulde have